

Komponisti

Niels Rosing-Schow

Niels Rosing-Schow (1954) je danski skladatelj, ki bi ga lahko uvrstili v šolo tako imenovane spektralne glasbe, čeprav se sam izogiba umeščanju v določene slogovne usmeritve. Nanj so vplivali skladatelji, kot so Claude Debussy, Igor Stravinski, Iannis Xenakis in Gérard Grisey. Rosing-Schow daje velik poudarek senzualnosti in izrazni dvoumnosti. Njegov umetniški cilj stremi k povezavi z duhom našega časa, s čimer lahko ustvari in izrazi osebno občutenje našega časa, vendar pa hkrati z univerzalnimi sporočili posega onkraj meja zasebnega. Njegovo glasbo nasploh odlikujejo jasne forme, koncizna in ekonomična raba glasbenega materiala ter občutljiva in v podrobnostih izdelana instrumentacija, v zadnjih letih pa se podaja tudi na raziskovanja bolj dramatičnih in razširjenih možnosti rabe glasbenega materiala. Kot je zapisal sam, je njegova glasba ustvarjena na način, ki tesno povezuje čutno in razmišljujoče.

Na Univerzi v Kopenhagenu je študiral muzikologijo, študij glasbene teorije in glasbene zgodovine pa je nadaljeval na Kraljevi akademiji za glasbo v Kopenhagenu. Kompozicijo je študiral pri Ibu Nørholmu, kompozicijsko znanje pa je pridobival tudi v Franciji, kjer se je navdušil nad spektralno glasbo. Njegova dela so izvajale številne zasedbe, med njimi Filharmonični orkester iz Kopenhagna, Simfonični orkester iz Odenseja, ansambla Capricorn in Athelas

ter drugi. Leta 1982 je prejel triletno štipendijo danske umetniške fundacije ter številne nagrade in priznanja, med njimi Nagrado Carla Nielsena leta 1993, štipendijo Poula Schierbecka leta 1996 in Skladateljsko nagrado Wilhelma Hansena leta 2000.

Rosing-Schow predava kompozicijo, orkestracijo in glasbeno teorijo na Kraljevi akademiji za glasbo v Kopenhagenu, od leta 2013 pa na omenjeni ustanovi deluje kot profesor kompozicije in predstojnik oddelka za kompozicijo in glasbeno teorijo. V osemdesetih letih je nekaj časa deloval tudi kot glasbeni kritik, nasploh pa zaseda pomembna mesta v ustanovah, ki so tako ali drugače povezane s sodobno glasbo.

Bent Sørensen

Bent Sørensen (1958) sodi med vodilne danske skladateljke svoje generacije. Norveški skladatelj Arne Nordheim je ob poslušanju Sørensenove glasbe zapisal, da ga spominja na nekaj, kar še nikoli ni slišal. Ta misel precizno označuje glasbo Sørensen, ki se izraža v ekspresivnem in paradoksalnem glasbenem idiomu skladatelja.

Glasbeno izobrazbo je pridobil pri Peru Nørgård in Ibu Nørholmu. Glasbeni preboj je doživel v osemdesetih letih, že pred tem pa je v mladostnih skladbah izkazoval izvirnost in tehnično mojstrstvo. Njegov prvi godalni kvartet *Alman* (1984) in naslednji trije *Adieu* (1986), *Angels' Music* (1988) in *Schreie und Melancholie* (1994) sodijo med skladateljeva bolj znana dela.

V devetdesetih letih je ustvaril veliko število uspešnih orkestrskih del; med njimi so vokalno-instrumentalno delo *The Echoing Garden* (1992), *Koncert za violino* (1993) in klavirski koncert *La Notte* (1998). Danskega dramatika Petra Asmussena je sobivanje starega in novega v Sørensenovem violinskem koncertu tako močno prevzelo, da je skladatelja povabil k sodelovanju pri operi, naročilu Danskega kraljevega gledališča. Po petih letih intenzivnega ustvarjanja je leta 2003 nastalo delo *Under the Sky*, Bent Sørensen in Peter Asmussen pa sta sodelovala tudi pri glasbeno-scenskemu delu *Sounds Like You*, ki je bilo premierno izvedeno na Mednarodnem glasbenem festivalu

v Bergnu leta 2009.

Bent Sørensen je leta 1996 za *Koncert za violino* prejel nagrado Nordijskega glasbenega komiteja in leta 1999 Skladateljsko nagrado Wilhelma Hansena. Bent Sørensen je bil leta 2011 rezidenčni skladatelj Festivala sodobne glasbe v Huddersfieldu (Velika Britanija), trenutno pa je rezidenčni skladatelj danskega glasbeno-gledališkega ansambla Scenatet. Leta 2014 je postal predsednik Društva danskih skladateljev, istega leta pa je tudi prejel Častno nagrado Wilhelma Hansena.

Jørgen Jersild

Jørgen Jersild (1913–2004) je bil izjemno aktiven skladatelj in pedagog. Glasbeno znanje je pridobil pri Rudolphu Simonsenu, Poulu Schierbecku in Alexandru Stoffregenu. Leta 1935 je tri mesece študiral pri Albertu Rousselu, po vrnitvi v domovino pa je nadaljeval s študijem muzikologije. Raznovrstnost glasbenega izobraževanja je Jersilda napeljala k svobodni rabi harmonije, vseeno pa je bil kritičen do atonalne glasbe. V petdesetih in šestdesetih letih je s številnimi članki napadel nekatere bolj eksperimentalne slogovne usmeritve, vendar pa v njih ni nastopal kot reakcionist, temveč je predvsem kritiziral dogmatske podmene tedanje avantgarde.

Leta 1943 je pričel poučevati na Danski kraljevi glasbeni akademiji, med leti 1953 in 1975 pa je na omenjeni ustanovi deloval kot profesor glasbene teorije, kompozicije, instrumentacije in solfeggia. Napisal je številna glasbeno teoretska dela in učbenike, ki predstavljajo temelje glasbenega izobraževanja na Danskem.

Njegov opus obsega raznovrstna dela, v katerih se sprva izkazuje vpliv francoskega impresionizma, vendar pa se je Jersild v kasnejših delih odmikal od francoske zvočnosti in ustvarjal v lastnem zvočno izpopolnjenem idiomu. Še posebej tesno vez je imel s harfo, za katero je med leti 1966 in 1977 ustvaril štiri dela, med njimi *Koncert za harfo in orkester* (1972). Leta 1995 je prejel nagrado Danskega zborovskega

skladatelja leta, 1999. pa je prejel Nagrado Carla Nielsena.

Igor Stravinski

Igor Stravinski je v zgodovini glasbe 20. stoletja pustil neizbrisljiv odtis. Rodil se je 17. junija leta 1882 v kraju s tedanjim imenom Orainenbaum blizu Sankt Peterburga, umrl pa 6. aprila 1971 v New Yorku. Njegovo bogato ustvarjalnost lahko razdelimo v tri jasno razmejena obdobja: rusko, neoklasicistično in serialno.

Po želji staršev je študiral pravo, po diplomi pa je pri Nikolaju Rimskem-Korsakovu prejemal zasebne lekcije iz kompozicije. Glasbeni razvoj Igorja Stravinskega je močno zaznamovalo sodelovanje z baletnim impresarijem Sergejem Djagilevom, ki je pri skladatelju naročil baleta *Ognjeno ptico* in *Petrusko*, iz njegovega prvega obdobja pa ne moremo spregledati škandala s *Posvetitvijo pomladi*, ki ga je občinstvu predstavila kot skladateljja brezkompromisne izraznosti.

Leta 1910 se je Stravinski preselil v Švico, 1920. pa v Francijo, kjer si je sčasoma pridobil nov krog prijateljev, vse od pisateljev Jeana Cocteauja in Andréa Gideja do dirigenta Ernesta Ansermeta, od slikarjev Pabla Picassa in Henrija Matissa do skladateljev Mauricea Ravela, Gabriela Fauréja in Manuela de Falle ter koreografov Léonida Massina, Bronislave Nižinske in Ide Rubinstein. Novo, 'neoklasicistično' obdobje nakazuje že komorno scensko delo *Zgodba o vojaku* (1918), še bolj pa opera-oratorij *Kralj Ojdip* (1927) ter baleti *Pulcinella* (1920),

Apollon musagète (1928) ter *Orfej* (1947).

Druga svetovna vojna je Stravinskega ponesla v Združene države Amerike, kjer je preživel zadnja leta svojega življenja, in kjer se je začelo tretje, zadnje skladateljevo slogovno obdobje. Kot vrsta drugih ustvarjalcev se je po drugi svetovni vojni vedno bolj intenzivno ukvarjal s serialno tehniko, o čemer pričajo *Tri pesmi Williama Shakespeara* (1953), *Canticum sacrum* (1956), balet *Agon* (1957), *Movements (Stavki)* za klavir in orkester (1959) ter vrsta drugih.

Svend Simon Schultz

Svend Simon Schultz (1913–1998) je leta 1933 pričel s študijem klavirja na Kraljevi danski glasbeni akademiji, velik vpliv na njegovo ustvarjalnost pa so predstavljala predavanja orkestracije, ki jih je obiskoval pri Poulu Schierbecku.

Po študiju je deloval kot glasbeni pedagog, med leti 1942 in 1949 je deloval kot glasbeni kritik časopisa *Politiken*, največje uspehe pa je doživel kot zborovodja številnih zborov. Leta 1949 je postal vodja Zbora Danskega nacionalnega radia in na tem mestu ostal več kot 30 let. V času njegovega vodenja je zbor dosegel zavidljivo kvaliteto izvajanja klasičnega in sodobnega repertoarja ter postavil zglede najkvalitetnejše vokalne tehnike.

Kot skladatelj je bil najbolj aktiven na področju zborovske glasbe, napisal pa je tudi vrsto opernih del. Opera enodejanka *Bryllupsreise (Medeni tedni)* je leta 1951 doživela vrsto izvedb v različnih mestih, opera *Høst* (1950) pa je bila celo predvajana na danski televiziji. Schultz je bil precej manj znan kot instrumentalni skladatelj, čeprav je med drugim ustvaril pet simfonij in deset godalnih kvartetov.

Per Nørgård

Per Nørgård (roj. 1932) je eden izmed vodilnih danskih sodobnih skladateljev, lahko bi rekli že starosta, saj bo letos dopolnil petinosemdeset let. Številni ga uvrščajo med najpomembnejše danske skladatelje po Carlu Nielsenju. Na ustvarjalno pot je stopil po drugi svetovni vojni in od tedaj je ustvaril obširen opus: osem simfonij, šest oper, vrsto komornih in vokalnih del, nekaj skladb za magnetofonski trak in večje število skladb za solistično glasbilo z orkestrom.

Odraščal je v družini, kjer glasba ni imela posebnega mesta in le po naključju je pri sedemnajstih letih odkril svojo glasbeno nadarjenost. Študiral je pri Vagnu Holmboeju na Kraljevi danski glasbeni akademiji in pri Nadji Boulanger v Parizu. Prva leta svojega ustvarjanja je preživel v 'univerzumu nordijskega duha' in se je zgledoval predvsem po Holmboeju in Sibeliusu. Ob koncu petdesetih let ga je pričel zanimati glasbeni modernizem stare celine in sledil je odmik od nordijske tradicije. Odrprtega duha je sprejemal novosti avantgarde, vendar pa jih ni prevzemal brez kritičnega presojanja. Pri ustvarjanju se Nørgård navezuje na nekatere matematične principe, ki so mu v pomoč pri njegovih 'neskončnih serijah', lastnemu kompozicijskemu odkritju iz leta 1959, ki se na osnovi matematičnih principov, podobno kot fraktáli, nadaljujejo v neskončnost.

Za svoje več kot šestdesetletno umetniško ustvarjanje je prejel številne nagrade, med njimi Glasbeno nagrado Léonie Sonning (1996), Sibeliusovo nagrado (2006), Nagrado Marie-Josée Kravis (2014) in nazadnje nagrado fundacije Ernst von Siemens (2016).

Claude Debussy

Claude Debussy (1862–1918) je bil eden najvplivnejših skladateljev, ki so živeli na prehodu iz 19. v 20. stoletje. Skupaj z Mauriceom Ravelom ju označujemo kot predstavnika francoskega glasbenega impresionizma, čeprav sta oba takšni oznaki močno nasprotovala. Skladatelj je največ navdiha našel v slikarskem impresionizmu in je trdil, da se je o umetnosti naučil več od slikarjev, kot pa od vseh glasbenikov hkrati.

Debussy je z desetimi leti pričel s šolanjem na pariškem konservatoriju in blestel v skoraj vseh predmetih. Pianistična kariera ga ni zanimala, še manj glasbena tekmovanja. Prestižna nagrada *Prix de Rome* mu je omočila štiriletni študij na Francoski akademiji v vili Medici v Rimu.

Debussy je že kot zaveden 'wagnerjanec' začutil potrebo po osvoboditvi izpod spon tradicije ter raziskovanju novih tehnik glasbene ustvarjalnosti. Poskušal se je oddaljiti od običajnega harmonskega zaporedja konsonanc in disonanc, običajnih harmonskih zaporedij in ustaljenega koncepta tonalitete. Tako je že po svojem drugem obisku v Bayreuthu prestopil okvire takratnega wagnerjanstva in se navdušil nad nenavadno uglašnim gamelanom, uporabo celotonskih in pentatonskih lestvic ter nad mehko zvonečim rušenjem tonalnosti. Čeprav je razčlenjevanje glasbene teme v več motivičnih fragmentov v Debussyjevi skladbi še vedno navzoče, pa ne gre več za

tradicionalno motivično zgradbo. Motivični fragmenti v njegovi glasbi so postali zelo ohlapno povezani, v ospredje pa je prihajala zvočna barva kot najpomembnejši glasbeni element.

Debussyjeva najbolj znana dela so *Preludij k Favnovemu popoldnevu*, simfonična pesnitev *Morje*, opera *Pelel in Melisanda*, dva zvezka *Preludijev za klavir*, *Godalni kvartet*, idr.

Tošio Hosokava

„Iščem novo obliko japonske duhovne kulture in glasbe, skozi katero lahko ostanem zvest samemu sebi in svojemu poreklu. Ponovno moramo raziskati zahodni svet, skrbneje, da bi lahko bolj objektivno in temeljito spoznali sami sebe.“

Tošio Hosokava, vodilni japonski živeči skladatelj, nenehno raziskuje meje med kulturami. Njegove skladbe proučujejo odnose med zahodno avantgardno umetnostjo in tradicionalno japonsko kulturo, nanje pa vplivajo tudi statične strukture *gakaku* glasbe japonskega dvora. Tudi narava s svojo minljivostjo močno vpliva na njegove skladbe. „*Minljivost je lepa*,“ pravi Hosokava, ki uporablja budistično predstavo ravnovesja med življenjem in smrtjo, da z njo opiše svoj glasbeni jezik: „*Ton pride iz tišine, živi in se v tišino povrne*.“

Tošio Hosokava se je rodil leta 1955 v Hirošimi in v Berlinu študiral kompozicijo pri Isangu Junu. Študij je nadaljeval pri Klausu Hubru in Brianu Ferneyhoughu. Sprva je njegova glasba slonela na zahodni avantgardi, a je Hosokava kmalu pričel z raziskovanjem novega glasbenega področja: v prvi operi *Vision of Lear* je združil vzhodne in zahodne vplive, njegovo drugo opero *Hanjo* (2004) operne hiše in festivali redno uvrščajo na sporede. V začetku devetdesetih let je ugled na festivalih sodobne glasbe dosegel s komornimi deli *Landscapes* (*Pokrajine*).

Po uspehu njegovega oratorija *Voiceless Voice in Hiroshima (Nemi glas v Hirošimi)* in orkestrske skladbe *Circulating Ocean (Krožeči ocean)*, ki so ga Dunajski filharmoniki premierno izvedli na Salzburških slavnostnih igrah leta 2005, je njegova glasba našla pot do najuglednejših koncertnih dvoran širom po svetu. Napisal je vrsto solističnih skladb, kot npr. koncert za violončelo *Chant*, ki ga je s Simfoničnim orkestrom Zahodnonemškega radia (WDR) leta 2009 premierno izvedel Rohan de Saram ali pa koncert za rog in orkester z naslovom *Moment of Blossoming (Trenutek cvetenja)* za Stefana Dohra in Berlinske filharmonike (2011).

Doslej je napisal več kot 160 skladb, v katerih uporablja tudi japonske instrumente in jih često kombinira z evropskimi. Komorna glasba še vedno zavzema pomembno mesto v njegovem komponiranju; leta 2008 je napisal *Stunden-Blumen (Rože enournice)*, kvartet za enako zasedbo kot v Messiaenovem *Kvartetu za konec časa*. Veliko Hosokavinih večjih skladb je v zadnjih letih doživelo krstne izvedbe, med njimi *Woven Dreams* s Clevelandskim simfoničnim orkestrom in dirigentom Franzom Welsrjem-Mostom in kasneje z Lucernskim festivalskim orkestrom, *Sternlose Nacht (Noč brez zvezd)* s Komornim orkestrom Mahler, zborom Zahodnonemškega radia in dirigentom Kentom Naganom. Premiera opere *Macukaze* z režiserjem Sascho Walzem leta 2011 je v teatru La Monnaie doživela velik uspeh, ponovne izvedbe so sledile v berlinski Državni operi, Varšavi in Luksemburgu.

Spomladi 2012 je njegova monodrama z naslovom *The Raven (Krokar)* za mezzosopran in ansambel doživela premiero v Bruslju, skladba *Meditation (Meditacija)*, posvečena žrtvam cunamija v

Fukošimi, pa na Mednarodnem glasbenem festivalu v Tongyeongu.

Na Salzburških slavnostnih igrah je solistka Anna Prohaska skupaj z orkestrom NHK iz Tokija in dirigentom Charlesom Dutoitom izvedla skladbo na besedilo Georga Trakla z naslovom *Klage (Tožba)*. Leto 2014 se je pred takratnim festivalom Slowind, ki je bil posvečen japonski glasbi, pričelo s krstnima izvedbama dveh skladb: *Aeolus* za harfo in orkester s solistko Naoko Jošino in Škotskim komornim orkestrom, takoj po našem festivalu pa je Arditti kvartet s Simfoničnim orkestrom Zahodnonemškega radia premierno izvedel skladbo *Fluss* za godalni kvartet in orkester. V Kölnu so isto delo izvedli tudi na tridnevem festivalu glasbe Tošia Hosokave v Concertgebouw Bruges.

Tošio Hosokava je prejemnik številnih nagrad in odlikovanj. Od leta 2001 je član Berlinske akademije umetnosti in od leta 2006 instituta *Studienkolleg zu Berlin*. Je umetniški direktor Mednarodnega glasbenega festivala v Takefuju, redni gost festivalov sodobne glasbe (Pacifiški glasbeni festival v Saporu, Salzburški bienale, Glasbeni festival Rheingau, MITO Settembre Musica festival v Milanu in v Torinu) ter gostujoči profesor na Tokijski visoki šoli za glasbo in na Elizabetini univerzi za glasbo v Hirošimi.

Vito Žuraj

Vito Žuraj (*1979) je študiral kompozicijo v Ljubljani pri Marku Mihevcu, v Dresdnu pri Lotharju Voigtländerju ter v Karlsruheju pri Wolfgangu Rihmu. Njegovo glasbo so poleg Slovenske filharmonije in Simfoničnega orkestra RTV Slovenija izvedli med drugim tudi Newyorška, Škotski simfonični orkester BBC, Konzerthausorchester iz Berlina, Ensemble Modern, Klangforum Wien, Ensemble intercontemporain ter Komorni zbor RIAS, na festivalih, kot so Salzburške slavnostne igre, Varšavska jesen, Gaudeamus Muziekweek, Ultraschall Berlin ter v dvoranah Elbphilharmonie v Hamburgu, Pariški filharmoniji in Semperoperi Dresden. Prejel je nagrado Prešernovega skladba (2015), pa tudi 1. skladateljsko nagrado mesta Stuttgart, umetniško rezidenco v nemški akademiji Villa Massimo v Rimu ter skladateljsko nagrado Claudia Abbada, ki jo podeljujejo Berlinski filharmoniki. Vito Žuraj je profesor za kompozicijo na ljubljanski Akademiji za glasbo ter docent za instrumentacijo na Visoki šoli za glasbo v nemškem mestu Karlsruhe. Leta 2015 je bil umetniški vodja Festivala Slowind.

Interpreti

Slowind

Aleš Kacjan – flavta
 Matej Šarc – oboa
 Jurij Jenko – klarinet
 Metod Tomac – rog
 Paolo Calligaris – fagot

Pihalni kvintet Slowind je bil ustanovljen pred dvaindvajsetimi leti. V tem času se je ansambel, ki izvaja praktično vsa dela standardnega repertoarja za ta sestav, profiliral še v brezkompromisnega in v slovenskem prostoru najaktivnejšega izvajalca sodobnih del, od klasikov avantgarde do najmlajših, še neuveljavljenih, a zelo obetavnih avtorjev našega časa. Slowind z naročili stalno spodbuja mlade slovenske skladatelje ter se rad odziva vabilom za izvedbe novitet na mnogih evropskih odrih. Obenem

že vrsto let tesno sodeluje z etabliranimi svetovnimi skladatelji, kot so Vinko Globokar, Robert Aitken, Heinz Holliger, Jürg Wyttenbach, Tošio Hosokava, Uroš Rojko, Martin Smolka, Volker Staub, Ivo Nilsson, Nina Šenk, Gérard Buquet, Lojze Lebič, Niels Rosing Schow, Vito Žuraj, Beat Furrer in drugi, ki mu posvečajo svoja dela in ga vključujejo v svoje projekte. Slowind tako redno gostuje na nekaterih najpomembnejših prizoriščih sodobne glasbe: *Ars Musica* Bruselj, *Biennale* Bern, *Klangspuren* Innsbruck, *New Music Concerts Series* Toronto, *Contempuls* Praga, *Théâtre Dunois* Pariz, Beneški bienale, Zagrebški glasbeni bienale in Mednarodni glasbeni festival Takefu (Japonska).

Na domačem prizorišču je ansambel v zadnjih letih še okrepil svojo dejavnost na področju slovenske glasbe in v pomladanskem času pričel prirejati krajši glasbeni festival z naslovom *Slowindova*

pomlad, jesen pa ostaja namenjena Festivalu Slowind. Letošnji bo že devetnajsti po vrsti.

Če se je cikel v prvem obdobju plemenitil predvsem s prispevki uglednih umetnikov, s katerimi je ansambel muziciral – Heinz Holliger, Robert Aitken, Alexander Lonquich, Arvid Engegård, Aleksandar Madžar, Mate Bekavac, Steven Davislim, Christiane Iven, Matthias Pintscher, Matthias Würsch, Naoko Jošino, Majumi Miyata in drugi – se je skozi leta razvil v pravo gibanje. Promoviranju sodobne svetovne komorne literature in celovitim predstavitvam nekaterih pri nas manj znanih velikanov glasbe 20. stoletja (Edgard Varèse, Elliott Carter, Vinko Globokar, Toru Takemitsu) se pridružuje vse večje število tujih ansamblov za sodobno glasbo, člani slovenskih simfoničnih orkestrrov ter uveljavljene komorne skupine in pevski zbori.

Festivalski spored redno snema in prenaša Radio Slovenija, posnetke koncertov pa predvajajo tudi tuje radijske postaje – BBC 3, Nizozemski radio in druge.

Za dosedanje delovanje je Slowind leta 1999 prejel Župančičevo nagrado, nagrado Prešernovega sklada leta 2003 ter Betettovo nagrado leta 2013.

www.slowind.eu

Takefu Ensemble

Mednarodni glasbeni festival Takefu, ki ga vodi umetniški vodja Tošio Hosokava, že od leta 2001 na sporede koncertov uvršča skladbe svetovno uveljavljenih skladateljev, kot so Georg Friedrich Haas, Stefano Gervasoni, Isabel Mundry, Beat Furrer, Francesco Filidei, Mark Andre, Misato Močizuki, Hiroi Ito, Federico Gardella, Diana Rotaru, Johannes. Schöllhorn, Joungi Pagh-Paan ... ter tudi tistih skladateljev, ki se še uveljavljajo. Številne skladbe na festivalu doživijo svetovno ali japonsko premierno izvedbo.

Takefu Ensemble je ustanovil Tošio Hosokava, sestavljajo ga redni glasbeni

gosti festivala in je tudi najbolj aktiven ansambel za sodobno glasbo na Japonskem. Na rednem repertoarju so poleg skladb Tošia Hosokave in skladb skladateljev, ki jih gostijo v svojih vrstah, tudi skladbe Luciana Beria, Johna Cagea, Briana Ferneyhougha, Helmuta Lachenmanna, Giacinta Scelsija, Salvatoreja Sciarrina in Toruja Takemicuja. Pomembno mesto na njihovem repertoarju pa zasedata japonska tradicionalna glasba gakaku in glasba za šakuhači.

Majumi Mijata – šo
 Takako Matsumura – harfa
 Takajasu Hemmi – violina
 Tomoki Tai – violončelo
 Tosija Suzuki – kljunasta flavta
 Nozomi Ueda – klarinet
 Džunko Jamamoto – klavir

Yoshie Ueno – flavta
 Masanori Oiši – saksofon
 Tomoko Akasaka – viola
 Tadaši Tadžima – šakuhači
 Tomoko Kasai – tolkala
 Keniči Nakagava – klavir
 Seitaro Išikava – dirigent

Tošio Hosokava – umetniški vodja

www.slowind.eu